

Sedmý obraz

NA ZNAMENÍ KŘÍŽE STROM PŘINÁŠÍ UZDRAVUJÍCÍ JABLKA

Vita / Candor Lucis Eterne

Vznešená paní jménem Žofie, manželka rytíře Konráda, bydlela v Praze proti vchodu kláštera, v němž přebývala služebnice Boží. Stalo se pak, že jmenovaná paní byla jednou po porodu tak zesláblá, že po mnoho dní nepřijala potravu ani nápoj a tak jevila spíše obraz mrtvého člověka než živého. A hle, jednoho dne začala mluvit, jako by byla ve vytržení, a řekla: „Oh, kdyby mi tak moje paní Anežka dala ze své ruky k jídlu jablko!“ Anežka pak, jež překypovala *srdečným soucitem* se zarmoucenými, spolu trpěla s hlubokým smutkem rytíře a spěchala do ovocné zahrady kláštera... Když pak udělala nad jedním stromem znamení životodárného kříže a vzývala Nejsvětější Trojici, uviděla na jediné větvičce spolu viset tři jablka. Spěšně je utrhl a poslala je jmenované paní Žofi i se slovy: „Sněž tyto od Boha podivuhodným způsobem darované plody s důvěrou, neboť jimi s přispěním Páně nabudeš nejen zdraví těla, ale i duše.“ Tu se její muž vrátil radostně s uzdravujícím prostředkem, a potom co vzýval jméno Kristovo, podal jej s důvěrou k ústům své choti. Když tato ucítila Boží sílu vycházející z plodů, hned otevřela oči, strhla plody k sobě a začala je tak dychtivě jíst, jako kdyby nebyla nikdy nemocná. (CL VIII, 9-11; 15-20).

Také zde je Anežka plně žačkou své Matky Kláry: v síle životodárného kříže dochází k uzdravení pro druhé. Ten, kdo žije tak úzce spojen s Ježíšovým umučením jako Klára a Anežka, tomu je k „dispozici“ spojovat utrpení druhých lidí s Ježíšovou skutečností a účinností. Zde se také ukazuje, jak velice je příkaz kontemplativního života existenciální přímlovou. Anežka si zde vyprosí jablko jako plod znamení kříže ne pro sebe, ale pro nemocnou ženu. Spolupřepět s Ježíšem vede k citlivějšímu vnímání a soucítění s trpícími; klauzura (klauzurní zahrada) se stává „otevřením nebe“ pro druhé, pro svět. Možná, že zde je vlastním zázrakem Boží láska muže a jeho víra, když Kristovým jménem „spolupracuje“ s Anežkou vyvolávající zázrak.

Svatá Klára píše svaté Anežce

Abych užila slov Apoštola, nazývám tě pomocnicí samého Boha a oporou křehkých údů jeho tajemného těla. (3LAn 8: FP 2886) Na konci zrcadla pak s úžasem pohled na nevýslovnou lásku, s níž se rozhodl trpět na dřevě kříže a zemřít nejpotupnější smrtí. Toto zrcadlo, zavěšené na dřevě kříže, napomínalo kolemjdoucí: „Vy všichni, kteří jdete cestou, pozorujte a vizte, je-li bolest jako bolest moje!“ Odpovězme mu, když na nás volá a lká, jedním hlasem a jedním duchem: „Budu si tě ustavičně připomínat, můj duch bude chřadnout ve mně!“ (4LAn 23-26: FP 2904)

Boží slovo

Jako od Boha vyvolení, svatí a milovaní

projevujte navenek milosrdné srdce, dobrotu, pokoru, mírnost a trpělivost...

A nadto nade všechno mějte lásku, neboť ona je svorník dokonalosti.

(Kol 3, 12.14)

My však, kteří patříme dni, budme strážliví,

odění pancířem víry a lásky a přilbou naděje ve spásu. (1 Sol 5, 8)

Převzato z Tabula Vitae sv. Anežky České, s. 16-17.

